

David Svoboda

Ještě
citlivější
zpověď
jednoho blázna

Terapie psaním

OBSAH

Prolog.....	3
1. Zpátky v Brně	4
2. Nová práce, nový začátek?	8
3. Zpátky na dno	11
4. První dny v nové práci.....	14
5. Dovolená v Chorvatsku.....	19
6. Víkend u Vranovské přehrady.....	21
7. Hospitalizace v Bohunicích.....	26
8. Dovolená v Tunisku	29
9. Libuška.....	39
10. Opět na psychiatrii	41
11. Začínám psát.....	45
12. Dovolená v Egyptě	55
13. Deset let v omylu?	62
14. Jak žiju dnes.....	73

PROLOG

„Pusť ji!“ ... „Co děláš?!“ ... „Přestaň!“

Zdalo se mi, jako bych okolní hlasy slyšel z velké dálky, jejich majitelé přitom stáli kousek ode mě. Spustil jsem ruce podél těla a pomalu si začal uvědomovat realitu. Ne úplně, protože jsem byl silně opilý, ale docházelo mi, co jsem udělal.

Všechno se semlelo hrozně rychle. Samotný akt mohl trvat sotva pár vteřin, ale udělal jsem něco, co jsem celý život odsuzoval. Vztáhl jsem ruku na dívku. Na svoji dívku. Lítost se však nedostavila hned, přišla až po probuzení, doprovázena silnou kocovinou, studem a nepopsatelnými pocity. *„Držel jsem ji pod krkem.“*

Jako by se celé tělo pomocí psychiky samo trestalo za to, co provedlo. Že mě to dostane až na psychiatrické oddělení, navíc po tolika letech klidu, jsem v tu chvíli ještě netušil...

1. ZPÁTKY V BRNĚ

Po několika letech jsem se ocitl zpět ve městě, kde jsem prožil téměř celý svůj život. S jistotou bydlení, s milující partnerkou a vyhlídkami na lepší zítřky. Dá se říct, že i přesto, že jsem stále pobíral plný invalidní důchod, cítil jsem se zdravý. Věděl jsem přesně co chci: Najít si práci na částečný úvazek, udržovat se v kondici a obnovit stará přátelství. Byl jsem odhodlaný na tom pracovat. Začal jsem kariérou.

Již před samotným stěhováním do Brna jsem po delší odmlce oslovil sdružení Práh, se kterým jsem měl bohaté zkušenosti z minulosti a věděl jsem, že nabízejí službu podpory zaměstnávání pro své klienty s psychickým onemocněním. Hned v prvním týdnu po zabydlení jsem se sešel s paní Janou z Prahu. První schůzka bývá vždy oťukávací a plná formalit. Tady tomu nebylo jinak. Ale měl jsem z ní dobrý pocit, nejen kvůli průběhu setkání, ale taky díky tomu, že jsem dle mého názoru udělal dobrý dojem. Udělat dobrý dojem, zapůsobit, vypadat sympaticky, to je věc, na které jsem vždy přílišně lpěl. S Janou jsme mimo jiné zmapovali, jaké typy zaměstnání a jaký úvazek by pro mě byl vhodný. Shodli jsme se na polovičním úvazku a práci s lidmi.

Komunikace a práce s lidmi mě vždy bavila, vlastně mě ani nenapadlo, čím jiným bych si mohl dlouhodobě vydělávat. Přes technologie jsem nikdy nebyl a mou manuální zručnost vystihuje věta, kterou mi vždy říkala máma: „Tobě něco dát do pravé ruky, tak ti to vypadne z té levé.“

Do dalšího setkání s Janou, které se mělo konat za 14 dní, jsem dostal za úkol oprášit svůj životopis. Jana se však nejprve ujistila, že to zvládnou sám.

Září bylo krásně slunečné a teplé a já se cítil dobře, jako už dlouho ne. Plánoval jsem si dny, dodržoval zdravou stravu, překypoval energií. Chvillemi přicházela myšlenka: „Co když je to zase tady? Co když se hlásí o slovo manická epizoda?“ Sám sebe jsem však uklidňoval tím, že bez změny v medikaci se až na první incident nikdy nedostavila jen tak. Takže jsem se snažil užívat si dobré nálady bez obav. Třeba jako tehdy v září.

Rozhodl jsem se přichystat Báře krásné překvapení k našemu ročnímu výročí vztahu. Dlouho jsem přemýšlel, co jí dát, ale plánovat jsem začal zhruba tři dny před tím naším. Kytka byla samozřejmostí, ale co dál? Koupil jsem umělé okvětní lístky růží, jimiž jsem vysypal zem od vchodových dveří až k jídelnímu stolu v obýváku, kde čekal prostřený stůl s lososem a pečenými bramborami. Lístky jsem vyznačil cestičku k vaně, na kterou jsem umístil zapálené svíčky. Samozřejmě nesměla chybět pěna do koupele. Vše jsem podtrhnul nachystaným romantickým playlistem a čekal s uvázanou kyticí, než Barča dorazí ze školy. Chvilími jsem se přistihl, jak se ptám sám sebe, jestli to není přehnané. Nikdy jsem nic podobného nedělal. Ale vlastně proč ne? Miluju ji a dám jí to najevo.

V jejím obličejí se po vstupu do dveří nedaly skrýt emoce. Jak se mi později svěřila, byla to kombinace šoku, údivu, překvapení a dojetí. Tak se mi svěřila, že si neuvědomila, že je to zrovna 9. 9., ačkoliv sama to datum v minulosti určila jako oficiální začátek našeho vztahu. Po romantickém obědě a koupeli jsme se rozhodli, že zbytek krásného dne strávíme procházkou kolem přehrady a vydali jsme se ven.

Bára koncem předešlého školního roku odmaturovala na střední zdravotnické škole a díky tomu mohla odejít se mnou do Brna, kde od září pokračovala na vyšší odborné škole jako zubní technik. Pro studium tohohle oboru jí nahrávala její velká pečlivost a svědomitost, která ji provázela i v osobním životě. Já oproti tomu byl flegmatik – nějak bylo, nějak bude, všechno nějak dopadne.

Do Brna jsem se mimo jiné těšil díky pracovním

příležitostí. Ohledně hlavní práce zatím probíhala jednání a já se rozhodl vyplnit čas nějakou brigádou. Než den skončil, měl jsem domluvenou práci na následující dva týdny jako pomocník při rekonstrukci legendárního hotelu Slavia. V pondělí jsem se měl hlásit v pracovním oděvu do služby.

Práce to byla náročná, zvlášť ve vedrech, která zářiový měsíc roku 2020 přinesl. Vidina přivýdělku a dobrý pocit z vykonané práce mě však motivovaly vydržet, i když jsem nebyl zvyklý na manuální činnost a o šikovnosti již padla řeč. Ta se projevila předposlední den, kdy jsem opustil pracoviště s ovázaným loktem poté, co jsem se při sundávání lešení řízl o kus kovu do ruky. Zaměstnavatel byl natolik potěšen, že úraz nechci nikam hlásit, a dokonce s ním ani jít nikam k lékaři, že mi proplatil zbylý den a půl práce a tím pro mě brigáda skončila. Finanční situace posledních měsíců byla jedna z věcí, která mě hodně těšila. Po pětileté insolenci jsem bral zase plný důchod bez srážek a s občasnými výdělky jsem nemusel žít takzvaně z ruky do huby. Navíc současný zdravotní stav vypadal natolik dobře, že jsem si věřil na udržení stálé práce, jejíž nabídka přišla vzápětí.

Po 14 dnech od první schůzky jsme se opět setkali s paní Janou z Prahy, která měla pro mě skvělé zprávy. S kolegyní narazily na sociální firmu Kolibřík. Ta zaměstnává lidi s hendikepem a právě obsazovala pozice v Brně pro přepravní společnost DPD. Zatím jsem nedostal moc informací o konkrétní náplni, ale mělo jít o kancelářskou práci, poměrně dobře placenou, ale s možností jen šestihodinového úvazku. Původně jsem chtěl pracovat jen na poloviční úvazek, ale rozhodl jsem se do toho jít. Paní Janě jsem to odkýval a potvrdil jsem, že už si to zvládnou domluvit sám, včetně zaslání životopisu a absolvování pohovoru.

Ty mě čekaly nakonec dva. Nejprve jsem musel na pohovor za slečnou z Kolibříku, které jsem se líbil a která mi sdělila, že druhý pohovor přímo v kancelářích DPD bude jen formalita. V druhém kole jsem byl značně nervóznější, ale dopadlo to dobře. V polovině října jsem měl nastoupit na pozici obchodního zástupce SOHO (small office and home office).

V moment přijetí do nové práce se ve mně začaly probouzet mírné pochybnosti o sobě samém, strach z kolektivu, a především strach z náročnosti práce. Má první práce na hlavní pracovní poměr coby operátor call centra ve mně zanechala hluboké trauma. Tohle by ale mělo být jiné. Je to sociální firma a o mé nemoci ví. To mě uklidňovalo. Všichni budou vědět, že jsem „jiný“, a já tak nemusím nic tajit. S těmito myšlenkami jsem se chystal užít si poslední měsíc volna, než se ze mě stane *prduch* tedy pracující důchodce.

2. NOVÁ PRÁCE, NOVÝ ZAČÁTEK?

Podzim se pomalu přehoupl do své druhé poloviny a s ní se blížil můj nástup do nové práce. Dozvěděl jsem se, že naše obchodní oddělení budou tvořit jen Kolibříci, tedy lidé s nějakým zdravotním hendikepem, z nichž větší část nastoupila už o měsíc dříve. Jako čtyři nováčci jsme doplnili tým celkem dvanácti lidí, který vedl Pavel a jeho pravá ruka Renata. Naši vedoucí byli přímo z DPD a vznik celého oddělení SOHO, který bude zaměstnávat výhradně hendikepované, byl nápad Pavla.

První den v práci utekl rychlostí blesku. Všichni jsme se navzájem představili, rozesadili se ke svým pracovním místům, dostali jsme základní informace o fungování nového oddělení a v pravidelných pauzách na kouření jsme si jen tak povídali. Po poledni nás Pavel všechny poslal domů s tím, že máme zaplacený běžný pracovní den. Tedy od 9:00 do 15:00. To se mi zamlouvalo.

V tomto režimu jsme fungovali i následující dny a týdny. Postupně jsme se otukávali s kolegy a já se nejvíce sblížil s Filipem, což byl o rok mladší robustní chlapík a kromě mě a šéfa Pavla jediný mužský na oddělení. Filip bydlel ve Vyškově a do práce dojížděl každý den autem. Po práci chodil tradičně do posilovny a bylo to na něm znát. Po čase ve firmě mě sem tam přemluvil, abych po práci vyrazil do posilovny s ním, z Vyškova jsem se pak vracel autobusem. Trvalo dlouhou dobu, než jsem z něho na oplátku dostal informace, kolikátý stupeň invalidního důchodu a z jakého důvodu má, ale nakonec se přece jen svěřil.

Při jednom mém vyprávění o manické epizodě se mu rozzářily oči a povídá: „Přesně tohle jsem zažil taky! Egoismus, sebestřednost, ale u mě to byly až pocity, že jsem bůh a jsem schopný ovládat celý vesmír.“

Následovala dlouhá konverzace a z Filipa vylezlo, že má schizofrenii. Stejně jako já neměl dlouho žádnou ataku, v minulosti si však prošel děsivými věcmi, které mi časem, když jsme byli někde sami, vyprávěl. Hodně jsme se sblížili a začal jsem ho mít rád.

Od nástupu až do Vánoc jsme jeli ve firmě v dost volném režimu. Málokdy jsme zůstali všichni až do konce už tak zkrácené

pracovní doby. Byť naše pozice nesla vcelku honosný název obchodní zástupce, do klasického významu tohoto slovního spojení měla daleko. Největší náplní práce bylo až do prosince volat firmám, které přes DPD v minulosti posílaly balíčky, jestli s námi nechtějí opět „jezdit“. Náš seznam čísel byl ale natolik krátký, že po obědě už nebylo skoro co dělat. Poslední prosincový pracovní pátek jsme si v kanceláři zpříjemnili dárečky a jinými tradicemi a rozprchli se za svými rodinami.

S Barčou jsme si udělali předčasný Štědrý večer už několik dní předem, protože jí začínaly prázdniny dříve a jela za mámou do Kolína. Já vyrazil stejným směrem v sobotu ráno, do Chvaletic k tátovi. Na Štědrý den jsme se s tátou sešli u babičky Růženy, pár dní jsem ještě zůstal u táty a pak zase pro změnu k mámě na Moravu k jejímu příteli Davidovi, který zde měl rodinný dům.

Jak už to bývá, celé Vánoce i Silvestr utekly jako voda a třetí lednový den roku 2021 jsem tak zase vstával do práce. Tam mě čekal velký šok. Od nového roku bylo naše oddělení napojeno na centrální systém DPD a na nás padaly tikety s požadavky na vyřešení. Bohužel jsme však nebyli dostatečně zaškoleni a připraveni a všechny nás to zaskočilo. Zavládl zmatek a chaos. V průběhu dnů jsme se naučili některé případy řešit, nových požadavků však přibývalo několikanásobně víc, než jsme jich byli schopni zpracovat.

Den ode dne jsem chodil z práce unavenější a podrážděnější, což vnímala i Bára. Náš vztah se dostával do krize a s ním i moje psychika. Poslední kapkou v práci bylo blížící se převzetí jiné přepravní společnosti pod DPD a s ním spojené provozní změny, jejichž administrativa a zařizování se týkaly i nás. Už delší dobu to ve mně bublalo, teď jsem to však nechtěl nechat zajít tak daleko, jako v první práci. Chtěl jsem skončit. Teď hned.

V Kolibříku naštěstí věděli, jaká je na oddělení situace, a taky jsem se jim svěřil o svých problémech v minulosti. Ačkoliv bylo po zkušební době, vyšli mi vstříc a podepsali se mnou výpověď dohodou ze dne na den. Potěšující na celé věci byly hezké reakce ostatních, z nichž jsem vnímal, že je můj odchod mrzí. Klárka z Kolibříka mi nabídla rovnou jinou pozici, až se budu

cítit připravený zase pracovat. To jsem si zatím nedovedl představit. Namísto úlevy, že už nemusím do práce, která mě poslední týdny ničila, jsem cítil výčitky, že jsem utekl a že jsem to nezvládl. Prvotní nadšení z práce a vidina stálého příjmu byly pryč. Myšlenky na to, že mám důchod opodstatněně a že nikdy nebudu schopný naplno pracovat, převládly.

3. ZPÁTKY NA DNO

A pak to přišlo. Období lehčí deprese. Zvláštní je, že v tu chvíli si to člověk neuvědomí nebo nechce přiznat. Vždy jsem schopný to pojmenovat až zpětně po delší době. Psychiatricku jsem měl stále ještě v Pardubicích z doby, kdy jsem bydlel u táty. Neviděli jsme se měsíce a obvykle jsem se dovolal do ordinace zdravotní sestře, která mi jen poslala e-recept na mé prášky. Na terapii jsem nebyl roky. Bylo však načase ji znovu vyzkoušet, říkal jsem si. Jana z Prahy jako by mi četla myšlenky, přišla se stejným nápadem nezávisle na mně. Pravidelně jsme se potkávali jednou za 14 dní a byla mi podporou, i když jsem momentálně nehledal práci. Jednou mi předala kontakt na psychoterapeutku spolupracující se sdružením Práh, která byla pro klienty zdarma. Neváhal jsem, zavolał jí a nedlouho poté jsme měli mít první sezení.

Někdy se to tak semele, že jako by úzkosti a nalomená psychika nebyly málo, přidaly se fyzické bolesti. Nárazově se mi stávalo, že po některých jídlech a obvykle větších porcích jsem měl bodavou bolest pod pravými žebry. Úleva zpravidla přicházela po delší době na záchodě, v horším případě po zvracení. Dny před prvním terapeutickým sezením to bylo minimálně jednou denně po jakémkoliv lehkém jídle a v den terapie už jsem prožíval úplná muka. Rušit sezení jsem však nechtěl, takže jsem se vydal MHD do centra.

Cestou jsem se začal potit po celém těle, zvlášt' na čele, bolesti byly nesnesitelné, ale stále jsem věřil, že každou chvíli to musí odeznít. Vystoupil jsem ze šaliny a opřený o zábradlí čekal na navazující spoj. Osmička přijela, já nastoupil, ale nezvládl jsem ujet ani tři plánované zastávky a hned další jsem vyletěl z vozu a pozvracel se přímo na zastávce před zraky přihlížejících. V ten moment se mi honilo hlavou, co si lidé okolo asi myslí: Ten musí být opilý! Takhle se zřídit za bílého dne! Dobełhal jsem se do boční uličky blízko zastávky a ještě pár minut zvracel, už naprázdno. Úleva nepřicházela a mě neopouštěla myšlenka jít se omluvit ze setkání psycholožce osobně, když už jsem byl kousek od ní. Po chvíli jsem se dostavil na místo,

vykoktal jsem ze sebe, co se děje, odmítl jsem pomoc, že to pojedu domů vyležet, a opustil jsem budovu.

Před cestou zpět jsem si to nejprve namířil do nedalekého parčíku, že se trochu vydýchám na lavičce. Bolest stále neustupovala a návaly zvracení se vracely. Poprvé se objevila myšlenka zavolat si sanitku, ale bál jsem se reakce záchranářů. Kvůli bolestem břicha si volat sanitku? A tak jsem napsal Báře. Ta neváhala, přes aplikaci si vyžádala mou polohu a rychlou zavolala.

V Úrazové nemocnici Brno na Ponávce jsem se po ultrazvuku dozvěděl, že mám žlučník jako pískoviště. Jednalo se o akutní příhodu a žlučník bylo potřeba odstranit. Dostal jsem termín operace v květnu a doporučení na dodržování přísné diety. A tak mě čekaly tři měsíce s netučnými a nekořeněnými jídly. U nás v rodině nic nového, většina členů už měla žlučník venku. Alespoň zapadnu do party, říkal jsem si.

Jaro se naplno probouzelo, krásné počasí lákalo ven a já tak začal trávit víc času procházkami. Pravidelně jsem chodil plavat do krytého bazénu a snažil se dodržovat dietu. Neustále jsem se cítil pod tlakem ohledně práce, věděl jsem, že musím časem něco dělat, ale nevěděl jsem co. Ještě větší tlak na mě nevědomky vytvářela Bára, která se na práci pořád ptala a sem tam se dívala na volné pozice pro zdravotně znevýhodněné. Problém je v tom, že druhému člověku do hlavy nikdy nevidíte.

Já měl pocit, že když o některých problémech budu mluvit nahlas, ještě víc je prohloubím. A zvláště u jednoho problému to platilo dvojnásob, věc, která se mi vždy špatně popisovala a specifikovala. Obecně jí říkám *sociofobie* nebo taky obsese, jak to pojmenovali při mé první hospitalizaci na psychiatrickém oddělení. Jde o určitý strach a zároveň utkvělé představy týkající se lidí okolo. Strach z toho, že vás lidé okolo hodnotí, strach z nepřijetí, strach z vyloučení. Pociť, že všichni ostatní jsou lepší a vy vypadáte divně. Vždy a všude. Představy, které se vzaly bůhvíodkud, ale prostě tam byly. Já jim nevěřil, ale ony se objevovaly samy. V některém období méně, někdy víc. Právě teď přicházely často.

Nakonec se mi přece jen podařilo vyhlédnout si jednu pracovní nabídku, kde bych se mohl cítit dobře. První pozitivum

bylo, že šlo o práci s kávou. Já kávu miloval. Ještě větší výhodou bylo, že se jednalo o práci v kolektivu, kde i ostatní trpěli převážně psychickým onemocněním. To mi dávalo naději na únosné tempo a chápající nadřízené. Vše se tvářilo přívětivě a já se rozhodl do toho jít.

V den pohovoru jsem zavítal v doprovodu své sociální pracovnice z Prahu do budovy Medicallu. Pozici baristy a zároveň výdejního pracovníka Zásilkovny nabízela firma Mediateam, tedy sociální část větší firmy zabývající se telemarketingem a jinými činnostmi call centra. V administrativní budově sídlily i jiné firmy, a tak šlo o ideální místo pro kavárničku s výdejnou balíčků, která dá šanci hendikepovaným. Dozvěděl jsem se, že náplní mojí práci bude výpomoc v kavárně spočívající v přípravě kávy a jiného občerstvení, ale převážně se budu starat o chod Zásilkovny, jejíž výdejní místo patřilo mezi ta velice frekventovaná. Nastupoval jsem týden po operaci, jenž jsem si chtěl nechat na rekonvalescenci. Všem, včetně Barči a mámy, jsem tehdy tvrdil, jak jsem z příležitosti nadšený, ale pravda byla jinde. Obavy mě svíraly už před nástupem a neměl jsem klidné spaní.

4. PRVNÍ DNY V NOVÉ PRÁCI

Klidně jsem spal alespoň v nemocnici. Na lůžko jsem byl přijat v pondělí, bez větší nervozity. První den jsem byl jen na pozorování a odpočíval jsem. V úterý ráno proběhl samotný zákrok. Žlučník mi lékaři vyndali laparoskopicky a vše proběhlo bez komplikací. Úsměvné bylo mé probuzení po narkóze, kdy jsem měl tendenci spát dál. Museli mě opakovaně vyzývat, abych zůstal bdělý, já chtěl prostě ještě snít. Ve středu jsem mohl jít domů a jako vzpomínka mi zůstaly jen čtyři malé jizvičky v oblasti břicha.

Následující pondělí mě čekal první den v nové práci. Kdybych tvrdil, že jsem byl klidný a odhodlaný, lhal bych. Samotné vstávání mi dělalo problém a doprovázely ho nepříjemné myšlenky. Cestou do práce moje nervozita rostla a při příchodu k pultu kavárny jsem měl pocit, že musí být vidět, jak se celý třesu.

„Dobré ráno, tak jak ses na nás těšil?“ uvítala mě s úsměvem naše provozní Janka.

„J-jasně,“ vykoktal jsem ze sebe s úšklebkem.

Toto byla jedna ze situací, kdy jsem si říkal, jak asi vypadám. Je na mně nervozita vidět a ostatní jen dělají jakoby nic? Nebo to není tolik poznat? Z těchto myšlenek mě vytrhl příchod Irči, vedoucí Mediateamu a nadřízené Janky. Začala moje exkurze po prostorách kavárny a představení členů týmu, kteří byli zrovna v práci. Moje pracovní doba byla od 8:00 do 12:00 a první den utekl rychle. Dohodli jsme se, že se budu starat především o zásilky a ke kávě se možná dostanu časem, což mi vyhovovalo. O mojí zručnosti už padla několikrát řeč a představa toho, jak se pokouším o latte art, mě v duchu bavila.

První týden jsem se tak postupně učil vše okolo zásilek. Od výdeje zákazníkovi až po nahlášení hesla a nalezení balíčku v příslušné skříni, dále ranní příjem zásilek od závozníka a jejich uskladnění až po práci se systémem a různé vychytávky. V mezičase jsem kasíroval útratu v kavárně, pomáhal mýt nádobí a podobně.

Směnu jsem měl téměř vždy se stejnými kolegyněmi – Emou a Sašou. Sašu jsem si moc neoblíbil a měl jsem z ní respekt.

Byla rázná a dávala jasně najevo, kdo je vedoucí směny a proč. Naopak Emča patřila okamžitě mezi mé favority, byla zlatíčko. Už od pohledu z ní číselo dobrota, optimismus a naděje. Každému se snažila pomoci a kolikrát dělala práci za druhé i přes to, že to sama neměla lehké. Jako tým jsme ale fungovali, a to bylo hlavní.

Lépe jsem svůj nástup do firmy naplánovat nemohl, neboť hned začátkem června se měl konat velký firemní večírek na parníku. O akci na Brněnské přehradě mluvila celá firma a byla to očekávaná událost. Dress code zněl jasně: námořnické barvy, tedy modrobílé nebo pruhované oblečení.

Od návratu do Brna jsem alkohol moc nepil, alespoň ne tak jako kdysi u táty, kde představovaly večírky a posezení pravidelnou víkendovou událost. Naštěstí jsem nikdy neměl potřebu pít sám, zato ve společnosti jsem mnohdy neznal hranici a opil se přespríliš. Tušil jsem, že párty na lodi bude jedna z těch akcí. A taky že ano.

Téměř všichni kolegové z kavárny pít nemohli z různých zdravotních důvodů. Já bych taky neměl, ale všem jsem tvrdil, že mi to nedělá problém, když je to jednou za čas, což byla pravda jen napůl. V den konání akce jsem měl směnu do dvanácti jako obvykle, takže jsem měl dost času na to se dojet nachystat

a vrátit se na pátou zpět do kavárny. Odtud jsme již hromadně vyrazili směr přehrada. Ještě na pracovišti jsme stihli dát drink s Jankou, mým *alkopartákem* onoho večera.

Cestou bylo veselo a všichni se těšili, co večer přinese. Po příjezdu na zastávku přístaviště jsme se s Jankou okamžitě odpojili od ostatních a běželi si pro čepované pivo na cestu. Potají jsme stihli i jednoho panáka a než jsme se připojili ke zbytku a došli k vodě, začínal jsem na sobě cítit účinky alkoholu. Ten ale začal působit právě včas, protože nevím, jak bych jinak střízlivý zvládl ty davy, které jsme měli možnost spatřit. Sjela se snad celá firma a já měl pochybnosti, jestli se vůbec tolik lidí může vejít na jednu loď. I když jen tak tak, vešli. Tomu předcházelo ještě skupinové focení. V šest jsme vypluli podle plánu. Všichni se okamžitě nahnuli k baru, odkud postupně zklamaně odcházeli, protože se dozvěděli, že občerstvení bude k dispozici až po zahajovacím proslovu ředitele firmy. Juraj nás nenechal dlouho čekat, my ho odměnili potleskem a vrhli se na jídlo a pití. Janka byla i jako střízlivá dost společenská a znala hodně lidí z firmy i mimo kavárnu, proto jsem ji během večera moc často nepotkal. Naopak my ostatní z kavárny jsme se od sebe nehнули. Usrkával jsem pivo z plechovky, kouřil jednu cigaretu za druhou a nervózně jsem pokukoval po ostatních z firmy, kteří se ve skupinkách dobře bavili.

V půlce plavby se začalo stmívat, bylo čím dál víc veselo a já čím dál víc toužil připojit se k někomu, s kým se budu víc bavit. Naznal jsem, že s větší hladinkou toho docílím snáze. Všichni zaměstnanci měli k dispozici jídlo, nealko, pivo a víno. Tvrdý alkohol se podával jen na kartičku, již vlastnili pouze manažeři oddělení. Vydal jsem se proto najít Irču s jasným úmyslem. Přemlouvát jsem ji ale dlouho nemusel, dala si panáka se mnou. Dokud jsem ji měl po ruce, využil jsem toho a kolečko jsme ještě několikrát během krátké chvíle otočili s různými lidmi, nakonec se připojila i ztracená Janka.

Zhruba po dvou hodinách byla první plavba u konce a ke mně se až v tu chvíli dostala informace, že bude ještě druhá. Byl jsem štěstím bez sebe, právě v té nejlepší náladě a bez zábran. Z naší party jsme se zúčastnili už jen já s Jankou. Tempo

pití bylo čím dál zběsilejší a morální zábrany fuč. Z druhého okruhu mám dost mlhavé vzpomínky, podle všeho jsem se seznámil s plno lidmi a dobře se bavil. Následuje vzpomínka, kdy jsme jeli nočním rozjezdem do centra a pak jak stojím v ranních hodinách v dešti na zastávce. Na displeji mobilu svítilo šest nepřijatých hovorů od Barči. Bože, já jsem kretén...

Kocovina byla silná, ale ještě horší byla ta morální. Mému psychickému stavu to nepřidalo a deprese se začaly víc prohlubovat. Nejnepříjemnější stavy však nastávaly v práci, kde se mi honilo hlavou, co jsem všechno musel vyvádět, kolik lidí, jež teď potkávám, ani nepoznám, i když jsem se s nimi bavil, apod.

Kromě toho začala v celé kavárně panovat hustá atmosféra. Janka týden po konaném večírku odjela na plánovanou zdravotní dovolenou a mezitím se v kavárně děly věci. Prosakovaly různé informace, jako že Saša má převzít pozici provozní, postupně se konaly různé změny a nikomu to neprospívalo.

Tehdy mě poprvé začaly napadat myšlenky na další odchod z práce, se kterými jsem se prozatím s nikým nepodělil. Nadále jsem tam chodil s nechutí a pozitivní mysl si snažil udržet těšením se na dovolenou, kterou jsme plánovali s Bárrou na začátek července. Nemluvili jsme o tom, ale měl jsem dojem, že oba jsme to brali jako pokus o záchranu našeho vztahu, který začínal umírat.

Znali jsme se přes dva roky, oficiálně jsme spolu byli přes rok a půl, připadalo mi to však, jako bychom byli manželé po třiceti letech. Sem tam nějaký pokus o romantiku, někdy povedený, někdy méně, většinou ale šed' a uhasínající porozumění. Málokdy jsme se hádali, ale vyloženě šťastných chviliek přicházelo taky méně a méně. Vetší vinu jsem na tom nesl já svým tehdejším já. Doufal jsem, že dovolenou jí to vynahradím a dojde ke změně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ještě citlivější zpověď jednoho blázna .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.